

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΘ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Α')

Ἀθήνα, 1 τοῦ Φλεβάρη 1922

ΑΡΙΘ. 754 (ΦΥΛ. 3)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ : Ἀτεγγαίος—Αὐλότοιγος— Ἀθήνα.
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ : Ἀχιλ. Παράσχος.
Ι. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ : Lied.
Χ. ΜΟΛΙΝΟΣ : Οἱ κανόνες τοῦ Μολιέρου.
Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ : Ἀνέκδοτα γράμματα πρὸς τὸν Ντίντριχ.
Δ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ : Γιάγγ - Ση.
Α. ΔΙΟΝΑΣ : Ἀπὸ τὸ «De Profundis» τοῦ Ὁσκάρ Οὐάϊλδ.
Δ. Π. Τ. Χειμώνας.
ΣΤΑΘΗΣ ΖΑΡΚΙΑΣ : Καὶ πάλι.— Ἄχαρες στιγμές.—
Τὸ πληγωμένο ἀηδόνι.

Ο ΝΟΥΜΑΣ : Φαινόμενα καὶ πράγματα.
Κ. ΜΑΚΙΣΤΟΣ : Σωπᾶτε.
Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ : Ὁ Γυάλινος ἄνθρωπος.
ΓΟΥΒΙΜ : Ρημάδι. — Μ. ΣΟΥΛΗΣ : Σειρήνα.
Κ. ΤΣ : Πίστεψέ με.— Ἀπὸ τότες.
Ε. FAGUET Μολιέρου.
Α. ΤΡΙΝΚΟΥΛΟΣ : Στὴν ὁξώπορτα.
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ : Ξένη φιλο-
λογία. — Ἑλλην. Περιοδικά. — Ἡ κοινὴ γνώμη. —
Χωρὶς γραμματόσημο.

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΤΣΙΓΓΑΝΟΣ

Κρύφια φωτούλα πού λαλεῖς κι ὅλο ξοπίσω τρέχω
νὰ σεῦρω, γλυκαντίλαλε, κι ἀναπαμὸ δὲν ἔχω.
Καπνέ, ψηλὰ φιδογλιστράς ! μαζί σου ἡ χαμοκέλλα !
Κάστρα, παλάτια ἀρχοντικά ; Ψυχὴ μου χαμογέλα !

Φτελιό, στὴ ρίζα σου ἔγεια, στὸν ἥσυχιο σου, πλατάνι,
Περαστικό, μ' εὐώδιασες, μοσκόβολο βοτάνι.
Τὰ μυστικά σου, ρεματιά, πουλί, τὸ λάλημά σου
ἔνα μὲ μένα γίνηκαν καὶ σύ, πνοὴ τοῦ δάσου.

Βιολί μου, ὁ ἀχὸς σου κότι λέει : Γιά πάρε το καὶ παίξε·
Βροχούλα, ρίξε τὴ δροσιά, τὰ χεῖλή μου καὶ βρέξε !
Κ' εἶπα τραγοῦδι φλογερὸ μιᾶς πλάσης νέας, παρθένας
σὲ Δύση καὶ σ' Ἀνατολή : Δὲν τῶνισε κανέναις !

Γιὰ ποιόν χτυπᾶς, Καμπάνα μου γλυκεῖα μοναστηρίσσια ;
Σὲ μένα γενεύετε γυρτά, θλιμμένα κυπαρίσσια ;
Σὰν τὸ πουλί· σὰν τὸ σκυλί καταμεσίς στὸν κάμπο !
Κι ὁ τάφος, σπίτι εἶναι κι' αὐτός· δὲ θέλω μέσα νᾶμπω.

Χώρα, περβόλι, ἀνθότοπος, βουνὸ δὲ μὲ σηκώνει.
Σύννεφο, ἀέρα, ποταμὲ, καὶ ταξιδεύτρα σκόνη,
Σκόνη τοῦ δρόμου· μαλακὸ στρώμα νὰ πέσω ἀπάνω
μιὰ νύχτα νὰ πεθάνω !

ΑΥΛΟΤΟΙΧΟΣ

Στολίστηκες, αὐλότοιγ', στ' ἀγιοκλήμα πού σμείγει
τ' ἀκρόκλωνα τῆς πασχαλιᾶς ; καὶ σὲ περιτυλίγει.
Ποιὸς λέει πὼς ἔγεια, πολὺ καὶ ποιὸς μιλεῖ γιὰ στύλο ;
Γι' ἀντίστυλό σου ἔνα πουλί πίσω ἀπ' τὸ κάθε φύλλο.

Μὲς στὶς φωλιές, Κύρ ξρωτα, κλειέσαι μικρὸς δεσμώτης,
Γλυκεῖά σου ἰάναι ἡ φυλακὴ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς νιότης.
Ποιὸς πάει ; καὶ ποιὸς μαραίνεται ; Σοῦ λέω διψᾷ ἀκόμα
μιὰ στάλα ἀγάπη ἢ γὰρ καρδιά, καὶ γιὰ φίλιν τὸ στόμα.

